

zní zcela povšechně vztahuje jen na případy, kde hodnota předmětu sporu byla uvedena ve vyhotovení rozsudku. Odmítl tudíž soud druhé stolice právem rekurs žalovaného do svého usnesení ze dne 4. října 1927, jímž hodnotu předmětu sporu, o němž rozhodl, podle § 500 třetí odstavce c. ř. s., stanovil na 2.000 Kč. Ale odvolací soud odmítl právem též dovolání žalovaného z rozsudku ze dne 19. září 1927, jelikož podle § 502 odstavec třetí c. ř. s. proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu není dovolání, když sporný předmět, o němž odvolací soud rozhodl, na penězích nebo na peněžitě hodnotě nepřevyšuje 2.000 Kč. Jak bylo by jednati stranám v případě, když odvolací soud vyřídí odvolání bez ústního jednání anebo když strany jsou přítomny bez právních zástupců a hodnota předmětu sporu nebyla uvedena ve vyhotovení rozsudku, netřeba řešiti, jelikož v tomto případě odvolací soud jednal ústně a strany při tomto ústním jednání byly zastoupeny advokáty. Rekurent nemůže těžiti ani z toho, že mu usnesení, jímž dodatečně hodnota předmětu sporu byla ustanovena na 2.000 Kč, bylo doručeno po podání dovolání, to tím méně, když, jak ze spisů patrno, po prohlášení odvolacího rozsudku bylo prohlášeno i usnesení, že se předmět sporu oceňuje na 2.000 Kč, neboť žalovaný za tohoto stavu věci neměl podávati dovolání, nýbrž měl, když vyhotovení rozsudku jemu doručené onoho výroku neobsahovalo, podle § 419 c. ř. s. žádati za opravu rozsudku, pakli mu na tom záleželo. Pokud se rekurent konečně na doličení správnosti svého stanoviska dovolává celé řady rozhodnutí Nejvyššího soudu, uveřejněných v jeho sbírce, a na jiném místě obzvlášť rozhodnutí uveřejněných ve sb. n. s. pod číslem 4707 a 5025, stačí uvést, že se žádné z těchto rozhodnutí neobírá otázkou, o niž tu jde, a že Nejvyšší soud nikdy nevyslovil názor, že ustanovení hodnoty předmětu sporu jest neodporovatelné jen v případě, když bylo uvedeno ve vyhotovení rozsudku odvolacího soudu.

Čís. 7526.

Společnost s r. o. (zákon ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.).

Obsahuje-li firma společnosti s r. o. jméno společníka (společníků), musí toto jméno (firma) býti pojato c e l ý m protokolovaným zněním s dodatkem »společnost s ručením obmezeným«.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1927, R I 761/27.)

Opověď firmy »A. Porr« společnost s r. o. vrátil rejstříkový soud k opravě a doplnění mimo jiné proto, že pro zvolený text firmy nelze použiti také jména »A. Porr«, poněvadž jméno to nevztahuje se na společníka osobu fysickou, nýbrž na společníka osobu právnickou, totiž na společnost ve Vídni sídlící s firmou »A. Porr, Betonbau-Unternehmung, Gesellschaft m. b. H.«, kdežto podle § 5 zák. čís. 58/1906 ř. zák. ve spojení s čl. 15 a 17 obch. zák. lze do znění firmy pojati jen jména společníků osob fysických. Krom toho jest zvolené znění firmy

úplně totožné se jmenovanou firmou vídeňskou, takže vzbuzovati může mylný dojem, že zakládaný podnik jest tuzemským závodem cizozemské společnosti ve smyslu § 107 a násl. zák. čís. 58/1906 ř. z. R e k u r s n í s o u d k rekursu jednatelů změnil napadené usnesení v ten rozum, že jest znění přihlášené firmy »A. Porr, Betonbau-Unternehmung, Gesellschaft m. b. H.«, resp. ve společenské smlouvě uvedené znění firmy uvést v soulad s § 5 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. D ů v o d y: Podle § 5 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. musí firma společnosti s obmezeným ručením býti vzata z předmětu podniku nebo musí obsahovati jména všech společníků neb aspoň jednoho z nich a mimo to dodatek »společnost s ručením obmezeným« bez zkratky slova »společnost«. Společníky přihlášené společnosti jsou: 1. Inž. Gustav F., 2. inž. Eugen W. a 3. společnost pod firmou »A. Porr, Betonbau-Unternehmung, Gesellschaft m. b. H.« ve Vídni protokolovaná. Soud první stolice neshledává závady v tom, že jest tato společnost společníci nyní opovězené společnosti. Nelze však sdíleti názor soudu, že lze do znění firmy společnosti s ručením obmezeným pojeti jen jména společníků, t. j. osob fysických, neboť nelze to vyčísti z § 5 cit. zák. Přes to však sdílí rekursní soud v podstatě názor prvního soudu v tom směru, že jest opovězené znění firmy opravit, pokud se týče uvést v soulad se zákonem. Jak z opovědi, z obsahu společenské smlouvy i z vývodů rekursu jest patrné, chce nově zakládaná společnost utvořiti znění své firmy pojetím jména společnice čís. 3 do znění firmy. Podle §§ 5, 61 a 102 zák. čís. 58/1906 ř. z. a podle všeobecného pojmu firmy (viz též čl. 15 a 12 obch. zák.) zní jméno této společnice doslovně: »A. Porr, Betonbau-Unternehmung, Gesellschaft m. b. H.«. Pokud tedy opovězená nová společnost tvoří svou firmu pojetím jména společnice do znění firmy, musí znění to pojeti celým protokolovaným zněním firmy společnice a dále musí vyhověti i druhému odstavci § 5 cit. zák. dalším připojením dodatku tam uvedeného. Opovězené znění firmy však zákonu neodpovídá, ježto neobsahuje plné jméno protokolované společnice a mimo to další dodatek po rozumu § 5 druhý odstavec cit. zák.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu jednatelů.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs napadá usnesení rekursního soudu především potud, pokud jím bylo rekurentům uloženo, by znění zvolené firmy A. Porr, Betonbau-Unternehmung, Gesellschaft m. b. H. uvedli v soulad s § 5 zákona ze dne 6. března 1906 čís. 58 ř. z. Než právní názor rekursního soudu, vyslovený v důvodech napadeného usnesení, jehož jest onen příkaz nutným důsledkem, sdílí v zásadě i nejvyšší soud a dodává vzhledem k vývodům dovolacího rekursu ještě toto: Podle § 5 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. musí býti firma společnosti s r. o. vzata z předmětu podniku, nebo obsahovati jména všech společníků neb aspoň jednoho z nich. V případě, o nějž jde, nebylo vyhověno žádné z těchto náležitostí, neboť buď obsahuje firma jen jméno »A. Porr«,

který společníkem není, aneb jest celé znění firmy »A. Porr, Betonbau-Unternehmung, Gesellschaft m. b. H.« jménem jednoho ze společníků, totiž stejně znějící firmy vídeňské, potom však nelze mluvit o tom, že by firma »obsahovala« (muss »enthalten«) jméno jednoho ze společníků, poněvadž se jím plně vyčerpává a schází nezbytný dodatek odstavce druhého § 5 uvedeného zákona. Byla tudíž firma utvořena zřejmě proti znění i duchu zákona.

Čís. 7527.

V tom, že účastník exekučního řízení pokud se týče jeho právní zástupce nebyl vyrozuměn o rozvrhovém roku, nelze spatřovati zmatečnost, byl-li právní zástupce přítomen u roku v zastoupení jiného účastníka.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1927, R I 826/27.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, přikázal exekuční soud knihovnímu věřiteli Vavřinci L-ovi sice jistinu, nikoliv však úroky a útraty, poněvadž jich věřitel nepřihlásil před stáním aniž se ku stání dostavil. V rekursu do rozvrhového usnesení uplatňoval Vavřinec L., že nebyl ani on ani jeho právní zástupce vyrozuměn o rozvrhovém roku. Rekursní soud rekursu nevyhověl, zjistiť, že sice obeslání k roku nebylo doručeno právnímu zástupci rekurentovu, že však tento právní zástupce byl přítomen při rozvrhovém roku v zastoupení jiného věřitele.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jde o to, zda okolnost, že předvolání nebylo doručeno ani straně samé ani jejímu zástupci Dru G-ovi, má v zápětí zmatečnost řízení. Tuto otázku jest v případě, o který jde, zodpověděti záporně. Účelem ustanovení § 477 čís. 4 c. ř. s. jest zachovati zásadu slyšení obou stran. Zmatečnost jest tu jen tehdy, byla-li straně nezákonným postupem odňata možnost jednati na soudě. Není tu proto zmatečnosti řízení, nebyla-li strana přes porušení zákona úplně vyloučena z jednání. Zákonem v § 477 čís. 4 c. ř. s. uvedený příklad chybného doručení předvolání k jednání způsobuje proto zmatečnost toliko tehdy, znemožnilo-li straně včasné dostavení se k jednání (srovnej Klein, Vorlesungen str. 239). Zde však byl Dr. Bedřich G., vykázaný zmocněnec dovolacího rekurenta, zastoupen při rozvrhovém roku svým koncipientem Drem M-em; nebyla mu proto tímto nedoručením předvolání odňata možnost vystupovati a jednati také za tohoto svého mandanta a není tu proto důvodu zmatku podle § 477 č. 5 c. ř. s. Okolnost, že zástupci dovolacího rekurenta, tím spíše jeho koncipientu, následkem nedoručení předvolání